

Fjerde afsnit (Seksualisme) – Kapitel 4 (Det seksuelle dobbeltkredsløb) – lektion 77

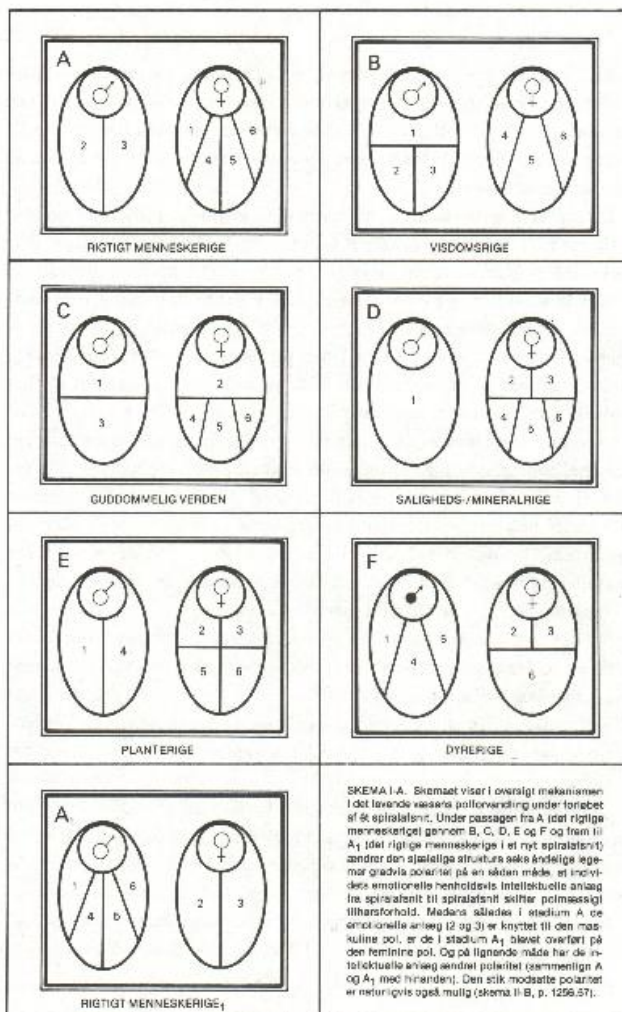
EFTERSKRIFT

Kønsprægets grundlag og udformning

81.

Tilbage har vi nu blot at sætte os ind i, hvorledes kønspræget eller den såkaldte enpolede tilstand opstår, idet vi jo allerede ved, at skuepladsen for denne dramatiske forvandling af det levende væsen -koblingsfasens fuldbyrdelse -er dyreriget. For dramatisk må denne forvandling i sandhed siges at være, både med hensyn til sine konsekvenser og set i relation til det faktum, at den normale tilstand for det levende væsen er den ligevægtigt dobbeltpolede, eftersom denne er gældende inden for de fem af spiralkredsløbets i alt seks tilværelsesplaner (der tages delvis forbehold m.h.t. sidste halvdel af planteriget, idet der i flere tilfælde allerede her kan spores eksempler på fuldbyrdet kønspræg -f.eks. asketræet (*fraxinus excelsior*); det almindelige er dog, at kønspræget udvikles i dyreriget).

82.



Idet der henvises til oversigtsskemaer og fordelingsdiagrammer (skema I og skema II), kan det indledningsvis nævnes, at de levende væseners forvandling til enpolede og dermed kønsprægede individer er en proces, der længe er under forberedelse, akkurat som det er tilfældet med dén organiske struktur, der i praksis muliggør dyrets seksualisme (stk.79). For mens kønspræget ganske vist normalt først fuldbyrdes i dyreriget (F), lægges grunden hertil allerede så tidligt som i salighedsriget (D). Ja, faktisk undfanges det første "frø" endog i den guddommelige verden (C), nemlig sammen med tyngdelegemetets overkobling på den anden pol -her den feminine. Som vi ved, er det tyngdelegemet, der skal bære det kommende ny organismeprincip (her klodens princip), og det er derfor ikke uden betydning, at dette legeme på et så tidligt tidspunkt kobles over på den pol, der primært -ja, så at sige solo -skal bære individets seksualisme gennem hele salighedsriget (D), planteriget (E) og dyreriget (F), hvilket sidste jo betegner udviklingens kulmination og egentlige mål, fordi det levende væsen, nået hertil, endegyldigt har erobret det ny organismeprincip.

Men det er som sagt først i salighedsriget (D), at grunden til det kommende enpolede kønspræg for alvor lægges. Som man af oversigtsskemaet skema I kan se, er den feminine pol her alene om at bære det levende væsens seksualisme, idet den maskuline pol blot disponerer over instinktlegemet, der kun indirekte har betydning for såvel seksuallivet som for bevidsthedslivet i det hele taget.

Allerede dette medfører en første svækkelse af den maskuline pol, idet den som superoverordnet talentkerne betraget (stk.19) er påvirkelig af det omfang, i hvilket dens funktioner er nødvendige i seksualismens tjeneste. Og dette omfang er -som man vil kunne se -yderst beskedent i salighedsriget (D), idet kun det endnu forholdsvis spæde instinktlegeme (1) knytter sig til denne pol.

Imidlertid varer det meget lang tid, før denne situation afføder mærkbare virkninger for en så grundlæggende og indarbejdet kosmisk realitet som en overbevidsthedspol, og væsenet bevarer derfor uforstyrret sin dobbeltpolede status gennem ikke alene hele salighedsriget (D), men også hele -eller i det mindste størstedelen af planteriget (E). Det er således normalt først i dyreriget (F), der for alvor begynder at vise sig konsekvenser.

Betrager vi situationen i planteriget (E), er denne i praksis uændret (målt med D). Intelligenslegemet (4) er ganske vist kommet til på den maskuline pol, men da det er latent, har det ingen praktisk betydning for det intellektuelle liv og dermed heller ingen betydning som "næringsfaktor" for denne pol. Derimod er tyngdelegemet (2) og følelseslegemet (3) i deres tilknytning til den feminine pol nået frem til henholdsvis andet og første vækststadium og indtager dermed en så forholdsvis stærk position, at det har kunnet give sig udslag i dannelsen af en -om end elementær -så ikke desto mindre fuldt udviklet fysisk organisme, hvorigennem en spæd fysisk sansning med elementær tilknytning til væsenets seksualliv kan finde sted. Plantevæsenet udtrykker med andre ord en forholdsvis fremskreden erobring af det ny organismeprincip, der naturligvis ikke mindst i seksuel henseende må blive overvejende præget af den pol, der foruden at bære det tilgrundliggende tyngdelegeme, yderligere bærer

- for det første væsenets primære seksualisme på basis af intuitions-(5) og hukommelseslegemet (6) - dvs. den intellektuelle seksualisme på dagsbevidsthedsplanet
- og for det andet anlæggene for den kommende emotionelle seksualisme repræsenteret ved tyngde-(2) og følelseslegemet (3) -især det sidste.

Da den bærende pol for hele denne udrustning i dette tilfælde er den feminine pol, må det ny organismeprincip kort sagt forventes at blive overvejende præget af denne pol; og grunden til individets kommende kønspræg er dermed ikke alene lagt, men også udviklet så langt, at praktiske virkninger inden længe må begynde at kunne spores.

Dette er da også, hvad der sker. På et eller andet stadium i sidste halvdel af planteriget eller første halvdel af dyreriget begynder virkninger af denne fordeling af

- 1) de åndelige legemer;
- 2) den seksuelle aktivitet
- 3) de to sansestrukturer

at blive synlig i den fysiske organisme, nemlig i form af begyndende kønspræg. Og som en stærk understøttende faktor herfor kommer også dette, at individet, som vi her følger, allerede i lang tid rent dagsbevidst har identificeret sig med det feminine princip.

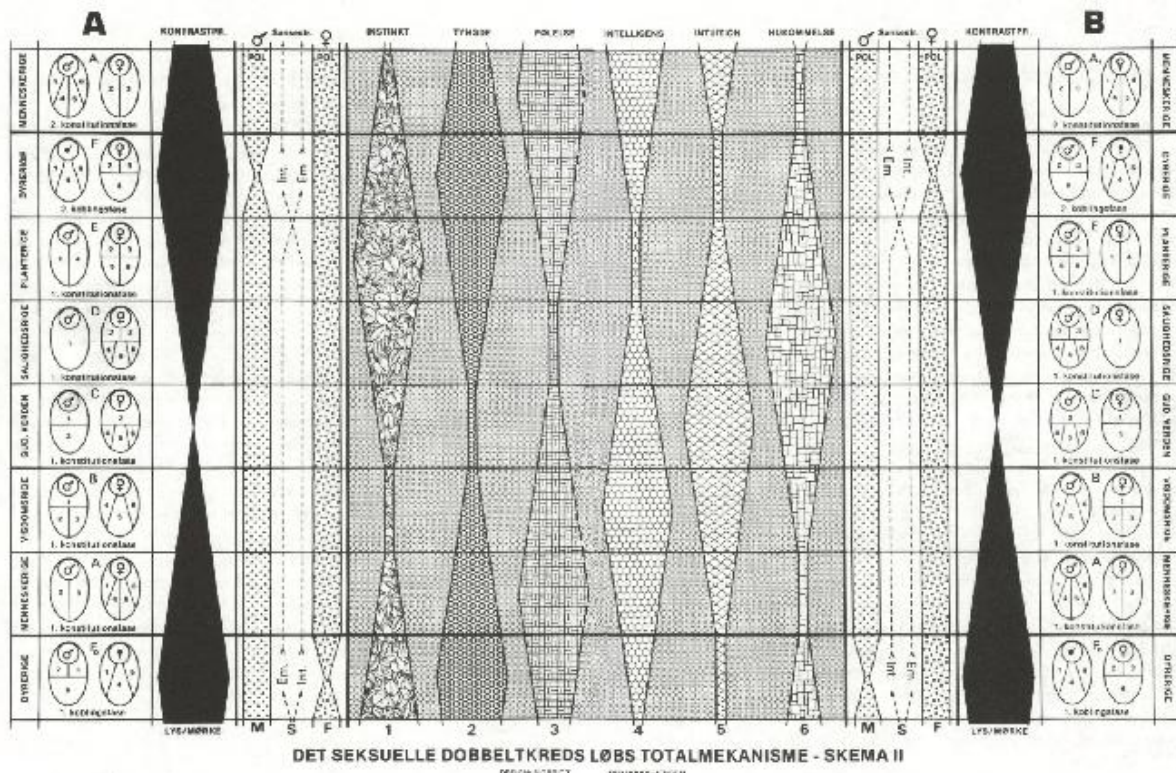
Denne tendens begyndte allerede at vise sig i salighedsriget, nemlig under væsenets tilbageskuen til dyreriget i forrige spiralafsnit, hvor det i forbindelse med sin interesse for dette tilværelsesplans seksuelle aktiviteter under indflydelse af kontrastprincippet og i virkeligheden også næstekærlighedskravet mere og mere udpræget i sine visioner viser tilbøjelighed til at identificere sig med det dengang gældende modsatte køn -altså med de væsener, der dengang var de seksuelle partnere, dvs. hunkønsvæsenerne. Og på denne måde sker der et sammenfald mellem individets indadvendte dagsbevidsthedsaktivitet og dets indre organiske forvandling, der betinger, at den feminine pol på bekostning af den maskuline både "næres" rigeligt og i tiltagende grad præger det ny organismeprincip, efterhånden som erobringen af dette finder sted; dvs. der fremkommer hunkønspreg.

Imidlertid kan man ikke tale om noget bestemt sted i kredsløbet, hvor de synlige virkninger af denne komplicerede proces nøjagtigt begynder at vise sig, idet dette er individuelt fra væsensart til væsensart. Man må derimod operere med en sandsynlighedszone spændende fra kulminationen af planteriget til kulminationen af dyreriget. Dette skal forstås således, at kønspræg vil kunne begynde at optræde fra ca. midt i planteriget (men ikke tidligere) og frem til kulminationen af dyreriget (altså grænsen for det jordiske menneskerige), hvor det praktisk taget altid vil være fuldt udviklet. Hvornår det sker for de enkelte væsensarter og de enkelte individer afhænger af mange forskellige faktorer, som der fra Martinus' side ikke fuldt ud er gjort rede for. Men en ikke uvæsentlig faktor er situationen omkring den kommende intellektuelle eller modsatte pol, hvilket her vil sige: den maskuline pol. Jo mere berørt denne i længden er af sin beskedne legemsbesætning og sine begrænsede funktioner i bevidsthedslivet som helhed, des hurtigere begynder den at undergå forvandling -først i det skjulte, men efterhånden også helt åbenlyst.

Denne forvandling består i, at nævnte pol bliver genstand for en vis stagnation og ligefrem degeneration, der som yderste resultat har væsenets fremtræden som klart enpolet og entydigt kønspræget individ; det vil altså sige en tilstand, hvor den ene pol (her den maskuline) er sunket ned til et minimum af aktivitet, mens den anden uforstyrret bevarer sine aktiviteter. Og da det for det væsen, vi her i denne beskrivelse har fulgt, som sagt er den maskuline pol, der stagnerer, og dermed den feminine pol, der får den dominerende indflydelse, vil dette væsen som allerede antydnet ved forvandlingens fuldblyrdelse komme til at fremtræde som hunkønsvæsen, hvad enten denne fuldblyrdelse allerede finder sted i planteriget, eller den hvilket som sagt er det mest almindelige først sker i dyreriget (skema I og II, A). Men det er klart, at havde væsenet i nærværende fremstilling som udgangspunkt i forrige spiralafsnits rigtige menneskerige haft den modsatte polarisering, ville det naturligvis nu komme til at fremtræde som hankønsvæsen (skema II B). For som det vil kunne ses, garanterer den grundlov, der behersker det seksuelle dobbeltkredsløbs mekanisme, at de levende væsener i den enpoledede fase -. altså kredsløbets koblingsfase -skifter mellem at fremtræde med maskulint og feminint kønspræg. Det vil sige som hankønsvæsen i den ene koblingsfase, og

hunkønsvæsen i den næste koblingsfase. Og netop herved er det, at det seksuelle dobbeltkredsløb fremkommer, nemlig som udtryk for en komplet gennemspilning af samtlige det seksuelle temas principielle muligheder. En sådan gennemspilning forudsætter nemlig ét kredsløb på grundlag af hankønsværdighed plus ét kredsløb på basis af hunkønsværdighed.

Da væsenerne imidlertid skifter organismeprincip fra spiralafsnit til spiralafsnit og dermed fra koblingsfase til koblingsfase, bliver det seksuelle dobbeltkredsløb trods alt ikke nogen helt fuldkommen gennemspilning af det seksuelle temas muligheder; dette må nemlig forudsætte, at væsenerne får lejlighed til at gennemleve to kredsløb i samme organismeprincip, men med omvendt polarisering fra kredsløb til kredsløb -altså på basis af hankønspræg i det ene kredsløb og hunkønspræg i det andet kredsløb. Imidlertid betinger netop det, at væsenerne fra spiralafsnit til spiralafsnit skifter organismeprincip, og derfor ikke får lejlighed til at opleve både hankønstilstanden og hunkønstilstanden i det samme organismeprincip, at det seksuelle dobbeltkredsløb kommer til at indgå som en detalje i et endnu større kredsløb, nemlig den seksuelle spiralcyklus bestående af syv seksuelle dobbeltkredsløb eller i alt fjorten enkeltkredsløb. Thi netop indenfor en sådan stor-cyklus får det levende væsen lejlighed til at opleve alle syv organismeprincipper på basis af begge de to mulige kønspræg: det maskuline og det feminine. Dette er nemlig en simpel følge af det forhold, at der i tilværelsen forekommer syv organismeprincipper -altså et ulige antal. Netop fordi der er tale om et ulige antal, vil væsenerne for hver gang, det optræder i samme organismeprincip, have skiftet polaritet. Overført på mennesket vil dette i praksis sige, at de mennesker, der nu er mænd, næste gang menneskeprincippet nås -dvs. syv spiralfasit længere fremme -vil fremtræde som kvinder, mens de mennesker, der nu fremtræder som kvinder, syv spiraler fremme vil fremtræde som mænd. På denne måde er der sørget for en fuldstændig hårfin balance og retfærdighed i tilværelsen, der må gøre al tale om favorisering af det ene eller det andet køn komplet illusorisk. Ingen som helst favoriseres på noget som helst område, målt med kosmisk tidsregning og alen. Alle levende væsener har nøjagtigt de samme privilegier og muligheder, og dette er måske en af de smukkeste pointer ved det seksuelle dobbeltkredsløbs mekanisme.



Fjerde afsnit (Seksualisme) – Kapitel 5 (Det jordiske menneskes seksuelle forvandling) – lektion 77

83.

Fra tidligere afsnit af dette kursus ved vi, at det jordiske menneske er et overgangsvæsen på vej fra dyreriget til det rigtige menneskerige -altså et væsen under forvandling. Martinus taler i denne forbindelse om "en såret flygtning mellem to riger" og hentyder hermed til det forhold, at den forvandling, mennesket netop er underkastet, i virkeligheden er overordentlig radikal og smertefuld. Det drejer sig nemlig om intet mindre end to principielt forskellige livsformers brydning med hinanden: den egoistiske og den altruistiske, nemlig på den måde, at mennesket som et resultat af passagen gennem hele udviklingsbuen er blevet ekspert i praktisering af den egoistiske livsform, men nu som følge af fundamentale ændringer i sin indre kosmiske struktur udfordres til at opgive denne til fordel for den altruistiske, som det ifølge sagens natur kun har meget spinkle forudsætninger for at mestre i praksis.

Med hensyn til disse ændringer i den kosmiske struktur er der ikke mindst tale om ændringer i den seksuelle konstitution. Som tilhørende dyreriget befinder mennesket sig i koblingsfasen af dét seksuelle dobbeltkredsløb, det netop gennemløber. Og det betyder, at det på afgørende måde er i færd med at ændre seksuel polaritet.

Første led i denne fase udtrykker sig i det kønspræg, som kendetegner både dyret og det jordiske menneske, og man kan herom sige, at det først og fremmest er dyrets adelsmærke. Kønspræget indikerer nemlig det, Martinus forstår ved en enpolet tilstand, og denne igen er udtryk for, at den ene af individets to overbevidsthedspoler er stagneret og "sunket ned" til et minimum af aktivitet.

Samtidig er den enpoledede tilstand udtryk for en fuldbyrdelse af den forvandling, der med udgangspunkt i den guddommelige verden har ført til en fuldstændig ompolarisering af individets seksuelle og sansemæssige orientering, nemlig således, at den pol, der siden det rigtige menneskerige i forrige spiralafsnit har virket som den intellektuelle pol, nu har status som emotionel pol, mens den pol, der under samme tidsforløb havde status som emotionel pol, nu fungerer som intellektuel pol. Og som sagt: netop den renkultiverede, enpoledede tilstand markerer fuldbyrdelsen af denne ompolarisering; og den resulterer lige akkurat i den væsenstype, vi kalder "et dyr". At frembringe det rene dyr og dermed det rent enpoledede, kønsprægede væsen kan således betragtes som koblingsfasens første led eller første resultat.

Men udviklingen står jo ikke stille ved dette resultat, eller rettere sagt: den begynder i virkeligheden først her. For alt, hvad der ligger forud for dette -helt tilbage til salighedsriget -har nemlig været ensbetydende med udvikling, og det er altså først i og med det rene dyrs fremtræden på skuepladsen, at udviklingen kan begynde. Denne udgør dermed andet led af koblingsfasen, og den sigter mod at forvandle det enpoledede dyr på en sådan måde, at det ved fuldbyrdelsen atter fremtræder som dobbeltpolet, kosmisk bevidst væsen i Guds billede og efter Guds lignelse, dvs. som rigtigt menneske. Følgelig må koblingsfasens udviklingsafsnit påregnes at inkludere en opblomstring af den pol, der hos det rene dyr befinder sig i latent tilstand, og det er sikkert klart for alle, at dette må komme til at forme sig som et meget dramatisk stykke udviklingshistorie -endnu mere dramatisk end udviklingen i den enpoledede tilstand, fordi dyret til forskel fra planten er blevet dagsbevidst på det fysiske plan og således realistisk kan kende forskel på behag og ubehag -ikke alene fysisk, men også psykisk. Det er på baggrund heraf ikke så sært, at Martinus karakteriserer det jordiske menneske som

en såret flygtning mellem to riger. For det er det jordiske menneske, der skriver dette stykke udviklingshistorie. At være jordisk menneske, er nemlig ensbetydende med at have betrådt vejen fra det rene dyrerige mod det rigtige menneskerige, og det er dermed udtryk for, at man hverken helt tilhører det ene eller det andet af disse to riger. Man er på en måde midlertidigt kosmisk hjemløs. Og selv om det er det eneste sted i kredsløbet, at denne tilstand kan indtræde, vil et blik ud over de menneskelige lidelsestilstande overbevise enhver om, at vejen fra dyr til rigtigt menneske er yderst smertelig for hver eneste som betræder den. Men så meget mere har vi også grund til at sætte pris på enhver, der kan tænde et lys og et håb i den jordmenneskelige verden af lidelse, uvidenhed og åndeligt mørke, og mon ikke det er rimeligt at indrømme Martinus en sådan rolle i tiden? Det turde efter forfatterens mening alene de resterende analyser i dette afsnit om det seksuelle mysterium berettige til at mene.

Det rene dyr kontra det jordiske menneske

84.

Mens det på anatomisk, morfologisk eller fysiologisk grundlag kan være svært at fastslå, hvor grænsen mellem dyr og jordisk menneske går, lader en sådan grænse sig klart og entydigt bestemme ud fra rent kosmiske hensyn. Således kendetegnes det rene dyr ved, at dets intellektuelle pol definitivt er latent, hvilket har til følge, at det

- 1) for det første er udpræget kønsbetonet -altså ekstremt hankøn eller ekstremt hunkøn
- 2) for det andet ikke er bevidst om sig selv (herunder bevidst om sig selv kontra "de andre"), og endelig
- 3) at det ikke kan anvende sin intelligens og hukommelse til fordel for et bevidst tanke-og forestillingsliv -herunder operation med begreber.

I samme øjeblik det afviger det allermindste på et af disse tre punkter, er det ikke længere et dyr i renkultur, men i mere eller mindre fremskreden grad et jordisk menneske.

Selve nøglen til den mekanisme, der bestemmer det levende væsens status som enten dyr eller jordisk menneske, eksisterer umiddelbart i form af intuitionslegemet (og bag dette igen naturligvis moderenergien), idet det først og fremmest er intuitionslegemet, der bestemmer den modsatte pols tilstand. Fra lektion 76 ved vi, at intuitionslegemet i dyreriget er latent og herunder omkøbes til den modsatte pol af den, det tidligere tilhørte, nemlig til den pol, der i det nye kredsløb er bestemt til at spille rollen som intellektuel pol. Og vi ved yderligere, at intuitionslegemet først i det rigtige menneskerige træder ind i sit første vækststadium, hvorved det i øvrigt vil betinge den intellektuelle pols seksuelle funktionsdygtighed. Imidlertid må man gøre sig klart, at hverken intuitionslegemet eller noget andet åndeligt legeme pludselig med ét slag vågner op fra latent til aktiv tilstand. Dette finder tværtimod gradvis sted, og for intuitionslegemets vedkommende sker det i sidste halvdel af dyreriget. Selve omkoblingen fra den ene pol til den anden sker nemlig under forløbet af første halvdel af dyreriget; og aldrig så snart har den fundet sted, førend intuitionslegemet så småt begynder at bidrage til opbygningen af et intellektuelt polorgan med tilknytning til den nye overbevidsthedspol. Og i samme takt som dette sker, vækkes intuitionslegemet selv gradvis til live, hvilket ganske vist ikke viser sig på den måde, at individet kan operere med intuitionsenergi i sit dagsbevidsthedsliv, men derimod på den måde, at den latente pol dybt i den kosmiske struktur begynder at vågne op til "nyt liv". Og dette ledsages uundgåeligt af en vis opvågning af intellektuel formåen -ikke i form af intuition, men derimod i skikkelse af et begyndende tanke-og forestillingsliv, præget af en vis fornuft og logik og med individets opdagelse af sig selv til følge. I de allerførste stadier er der naturligvis tale om helt

umærkelige virkninger, men dog ikke mere umærkelige, end at de viser sig i individets kosmiske aura og vil kunne spores af et væsen, der er udrustet med kosmisk-clairvoyante evner, dvs. evnen til at iagttage det fænomen, Martinus omtaler som det levende væsens kosmiske stråleglans (se evt. LB I, stk. 43 -49). Denne røber nemlig med usvigelig sikkerhed, hvor det væsen, som den udstråler fra, rent udviklingsmæssigt befinder sig og den indikerer dermed også aldeles ufejlbarligt, hvis et væsens modsatte pol blot i mindste mål er begyndt at "vågne op", således at det pågældende væsen ikke længere i renkultur er et dyr, men et spirende jordisk menneske og dermed begyndende repræsentant for en ny såret flygtning mellem to kontrasterende riger. For alene dette, at der nu optræder et gryende tanke-og forestillingsliv, samt dette at væsenet opdager sig selv kontra sin omverden, er ensbetydende med et uigenkaldeligt farvel til den tryghed, som trods alt var herskende i dyreriget, nemlig på den måde, at man her ikke kunne spekulere over sig selv og tilværelsens mysterier; foregribende gøre sig forestillinger om døden og truende farer; nære frygt eller tvivl eller gruble over tiden og evigheden. Intet af alt dette formår det rene dyr at beskæftige sig med, hvorimod det umiddelbart realiserer sig selv i nuet, uden tanke for hverken motiver eller konsekvenser. Derimod er de førnævnte emner noget, der vil blive en del af det jordiske menneskes hverdag -ja, endog med tiden en meget omfattende og tungtvejende del, således som mine læsere og jeg selv er bekendt med. Imidlertid er dette kun en naturlig følge af, at det levende væsen gennem sin indtræden i den jordiske menneskezone nu i tilslutning til det allerede erobrede rent fysiske organismeprincip skal erobre den tilhørende bevidsthedsverden, eller rettere tilegne sig viden om og herredømme over denne bevidsthedsverdens love og kræfter, således at et spændende og eventyrligt erobringstogt efterhånden kan sættes ind over for denne nye bevidsthedsverdens umådelige rigdom af strålende muligheder for oplevelse og udøvelse af livskunst. Men dette er rigtignok et eventyr, der først tager sin virkelige begyndelse i det rigtige menneskerige, selv om vi allerede nu i form af den fysiske videnskabs og tekniks resultater er konfronteret med en første anskuelsesundervisning i, hvad der fremover er i vente.

Det fremgår således, at selv om det jordiske menneskes vej fra dyreriget til det rigtige menneskerige er både svær og smertefuld, er den på ingen måde overflødig og unyttig. Den er tværtimod i høj grad nødvendig og dermed et eksempel på det, Martinus kalder "et ubehageligt gode".

Spørgsmål til lektion 77

1. I hvilket af spiralkredsløbets seks riger fuldbyrder den såkaldte koblingsfase sig endegyldigt?
2. Hvor i kredsløbet kan tegnene på begyndende kønspræg og dermed enpoletid tidligst vise sig?
3. Hvilken begivenhed udtrykker det allerførste spæde tilløb til anlægning af kønspræg?
4. I hvilket af de seks riger kan udviklingsprincippet siges at være fuldbyrdet (begrund venligst svaret)?
5. Hvad er grunden til, at den nye intellektuelle pol i løbet af udviklingsprincippets fuldbyrdelse er undergivet stagnation og degeneration?
6. a) Er individet i koblingsfasen kendetegnet ved det samme køn fra spiralfsnit til spiralfsnit, eller b) er det tværtimod kendetegnet ved skiftende køn; i bekræftende af b): hvilket grundmønster følger kønspræget?

7. Hvor mange enkeltkredsløb kræves der for at samtlige det seksuelle temas muligheder lader sig gennemspille (underforstået inden for den evolutionsramme, Martinus har afstukket i sit verdensbillede)?
8. Hvad kalder Martinus det evolutionsforløb, som den totale gennemspilning af samtlige det seksuelle temas muligheder repræsenterer (jævnfør de i spørgsmål 7 afstukne rammer)?
9. Forklar venligst, hvad der begrunder Martinus' omtale af det jordiske menneske som en såret flygtning mellem to riger.
10. Hvad er i første række det kosmiske formål med koblingsfasen?
11. Hvad er koblingsfasens andet og supplerende formål?
12. Hvad er det frem for alt, der i kosmisk forstand kendetegner dyret?
13. Hvilke tre kosmiske kendetegn udmærker i øvrigt dyret ud over det i spørgsmål 12 efterlyste primære kendetegn?
14. Hvad kalder Martinus dén specielle udstråling fra det levende væsen, som utilsløret afspejler dets kosmiske udviklingsstatus eller -standard?

Løsningen til lektion 76's opgavetillæg

1.
 - 1) Instinktenergien: 1. vækststadium
 - 2) Tyngdeenergien: latent
 - 3) Følelserenergien: 2. degenerationsstadium
 - 4) Intelligensenergien: I. degenerationsstadium
 - 5) Intuitionsenergien: kulminationsstadiet
 - 6) Hukommelsesenergien: 2. vækststadium (stk. 4-69)
2. Instinkt- og følelserlegemet er knyttet til den maskuline pol; tyngde-, intelligens-, intuitions- og hukommelseslegemet er knyttet til den feminine pol (4-70)
3. At denne pol er udset til at skulle væte bærer af den emotionelle seksualisme i det næste spiralafsnit med tilhørende nyt organismeprincip (4-71)
4. At befordre hele det komplekse mønster af kosmisk automatik, hvoraf individets overlevelse og sikkerhed afhænger under passagen af et nyt spiralafsnits u-intellektuelle zoner, dvs. plante- og dyrerige (4-71)
5.
 - a)
Instinktenergien: 2. vækststadium
Tyngdeenergien: 1. vækststadium
Følelserenergien: latent
Intelligensenergien: 2. degenerationsstadium
Intuitionsenergien: 1. degenerationsstadium
Hukommelsesenergien: kulminationsstadiet

b)

Instinktlegemet er knyttet til den maskuline pol; samtlige fem øvrige legemer er knyttet til den feminine pol (4-72)

6. Nej (4-72)

7. Ja (4-72)

8. At følelseslegemet (der bærer sansningen fra neden) er latent (4-72)

9. a) Nej; b) den kan udfoldes som en del af den almindelige erindringsvirksomhed (4-73)

10. At det organiske grundlag for realistisk udfoldelse af emotionel seksualisme i det foranliggende nye spiralafsnit tilvejebringes (4-75)

11. Tyngdelegemet (4-76)

12. a) Ja; b) er betinget af salighedsvæsenets ekstaseudladninger, der er af seksuel natur (4-76)

13.

a)

Instinktenergien: kulminationsstadiet

Tyngdeenergien: 2. vækststadium

Følelsesenergien: 1. vækststadium

Intelligensenergien: latent

Intuitionsenergien: 2. degenerationsstadium

Hukommelsesenergien: 1. degenerationsstadium

b) Instinkt- og intelligenslegemet er knyttet til den maskuline pol; tyngde-, følelse-, intuitions og hukommelseslegemet er knyttet til den feminine pol (4-77)

14. a) Nej; b) den er kun natbevidst på det fysiske plan og disponerer i øvrigt over en fysisk organisme, der er alt for spæd og umoden til at kunne befordre en sådan seksualisme (4-77)

15.

a)

Instinktenergien: 1. degenerationsstadium

Tyngdeenergien: kulminationsstadiet

Følelsesenergien: 2. vækststadium

Intelligensenergien: 1. vækststadium

Intuitionsenergien: latent

Hukommelsesenergien: 2. degenerationsstadium

b) Instinkt-, intelligens- og intuitionslegemet er knyttet til den maskuline pol (= latent/sekundær pol); tyngde-, følelse- og hukommelseslegemet er knyttet til den feminine pol (= primær pol). Individet fremtræder som et hun-kønsvæsen (4-78)

16. Den emotionelle seksualisme, og kun denne (4-79)

17. Hukommelseslegemet, der danner 'bro' til det personlige guldkopimateriale (ubevidst), som er den dyriske orgasmes'substans' (4-79)

18. a) Den emotionelle seksualisme i udvidet form, målt med dyret (takket være intelligenslegemets nyvakte bærekraft); b) intuitionslegemet er latent – derfor ingen egentlig intellektuel seksualisme (4-80)